

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/189/2022
Identifikačné číslo spisu:	2119204637
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2119204637.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. G., narodenej B., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s. r. o., Trenčín, Pred poľom 1652, IČO: 36857882, proti žalovanému Poľnohospodárske družstvo Siladice, Siladice 247, IČO: 00208230, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Peružek, s.r.o., Hlohovec, Hollého 20, IČO: 47256371, o nahradenie prejavu vôle, vedenom na Okresnom súde Trnava, sp. zn. 38C/20/2019, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 30. novembra 2020 sp. zn. 10Co/52/2020-92, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 26. marca 2021 č. k. 38C/20/2019-70 výrokom I. konanie zastavil; výrokom II. žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Vecne dôvodil, že z obsahu spisu je zrejmé, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala nahradenia prejavu vôle žalovaného uzavretím kúpnej zmluvy na tom skutkovom základe, že hmotnoprávny predchodca žalovaného v postavení podielového spoluvlastníka porušil predkupné právo žalobkyne. K zastaveniu konania došlo pre späťvzatie žaloby žalobkyňou po povolení vkladu v katastri nehnuteľností, keďže medzi stranami sporu došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom konania. Dospel k záveru, že zastavenie predmetného konania zaviniť žalovaný, pre správanie ktorého bola žalobkyňa nútená vziať žalobu späť, pretože po podaní žaloby došlo k podpísaniu kúpnej zmluvy a žalobkyňa sa v zásade domohla nároku uplatňovaného podanou žalobou. Ďalej sa súd zaoberal otázkou, či v prejednávanej veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, pre ktoré súd neprizná nárok na náhradu trov konania úspešnej strane. Žalovaný tvrdil, že žalobkyňa

zavinila celé konanie, keď žalovanému poskytla veľmi krátku lehotu a žalobu teda podala predčasne. Žalovaný ihneď po výzve začal konať tak, že smeroval k mimosúdnej vyriešeniu veci. Súd existenciu výnimočných okolností a ani dôvodov hodných osobitného zreteľa v danej veci nezistil, keď poskytnutie krátkej lehoty na uzavretie kúpnej zmluvy pred podaním žaloby nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa. Z obsahu spisu vyplýva, že žaloba žalobkyne bola súdu doručená dňa 4. 6. 2019. Listinou označenou ako „Výzva oprávnenej z predkupného práva“ z 24. 5. 2019 žalobkyňa vyzvala žalovaného na ponuku na predaj dotknutých spoluvlastníckych podielov, pričom lehotu na predloženie ponuky určila do 31. 5. 2019. Výzvu odoslala dňa 28. 5. 2019. Je potrebné prisvedčiť žalovanému, že žalobkyňa mu poskytla krátku (resp. takmer žiadnu) lehotu na plnenie - uzavretie kúpnej zmluvy pred podaním žaloby, avšak nebolo by spravodlivé z pohľadu žalobkyne, ktorej nemožno pričítať zavinenie na zastavení konaní z dôvodov uvedených vyššie, aby jej nebola priznaná náhrada účelne vynaložených trov konania len z toho dôvodu, že neposkytla žalovanému lehotu na dobrovoľné plnenie - uzavretie zmluvy pred podaním žaloby, pretože hrozilo premlčanie jej práva. Žalobkyňa podaním žaloby uplatňovala len svoje práva, ktoré boli porušené práve žalovaným. Súd na strane žalovaného nezistil žiadne také majetkové, sociálne, osobné, zárobkové či iné pomery, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Z uvedených dôvodov súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a žalobkyni priznal nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v plnom rozsahu (100% trov konania), nakoľko súd dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP nezistil a zavinenie na zastavení konania možno pričítať žalovanému. O výške náhrady trov konania žalobkyne bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Nakoľko došlo k späťvzatiu žaloby pred prvým pojednávaním, súd rozhodne o vrátení kráteného súdneho poplatku žalobkyni po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom v súlade s ustanovením § 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“), na odvolanie žalovaného v časti o náhrade trov konania (II. výrok), uznesením z 30. novembra 2020 sp. zn. 10Co/52/2020-92 rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti o náhrade trov konania potvrdil (výrok I.) a výrokom II. priznal žalobkyni proti žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti trov konania je vecne správne a stotožňujúc sa aj s jeho závermi, ho v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Konštatoval, že súd prvej inštancie dôvodne pristúpil k skúmaniu predpokladov uplatnenia moderačného práva a dospel k správnej právnej závere, že zo strany žalovaného neboli produkované žiadne také dôvody hodné osobitného zreteľa, žiadne výnimočné okolnosti veci alebo na strane žalovaného, ktoré by odôvodňovali použitie ust. § 257 CSP. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného o krátkosti lehoty poskytnutej mu žalobkyňou pred podaním žaloby, odvolací súd uviedol, že v zhode so súdom prvej inštancie existenciu výnimočných okolností a ani dôvodov hodných osobitného zreteľa v danej veci nezistil, keď poskytnutie krátkej lehoty na uzavretie kúpnej zmluvy pred podaním žaloby nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa a nebolo by spravodlivé z pohľadu žalobkyne, ktorej nemožno pričítať zavinenie na zastavení konania z dôvodov uvedených vyššie, aby jej nebola priznaná náhrada účelne vynaložených trov konania len z toho dôvodu, že neposkytla žalovanému lehotu na dobrovoľné plnenie - uzavretie zmluvy pred podaním žaloby, pretože hrozilo premlčanie jej práva, žalobkyňa podaním žaloby uplatňovala len svoje práva, ktoré boli porušené práve žalovaným (jeho predchodcom), ktorý aj v prípade ak by aj bol ubezpečený o nezáujme ostatných podielových spoluvlastníkov na nadobudnutí spoluvlastníckeho podielu, mohol pri zachovaní obvyklej a rozumnej miery opatrnosti pri uzatváraní kúpnej zmluvy (adekvátnej tomu, že v prípade žalovaného ide o právnickú osobu o. i. aj s predmetom činnosti prenájom nehnuteľností spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájomom, u ktorej sa očakáva preverenie u predávajúceho právne významných skutočností, ktorou je o. i. aj dodržanie zákonného predkupného práva svedčiacieho podielovým spoluvlastníkom) žiadať predloženie ponúk ostatným spoluvlastníkom, čím by sa predišlo vzniku sporu. Rovnako na strane žalovaného nezistil žiadne také majetkové či iné pomery, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Odvolací súd rovnako uviedol, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého uznesenia dalo jasné

a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. S poukazom na uvedenú argumentáciu odvolacia námietka žalovaného o naplnení zákonom stanovených podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP (výnimočné nepriznanie náhrady trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa) nebola dôvodná.

2.2. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyni priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, keď odvolací súd nevidel v predmetnej veci žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočné nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP), vychádzal pritom z vyššie uvedených úvah a záverov, v plnej miere sa vzťahujúcich aj na toto odvolacie konanie.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu, podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP a z § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP žiadajúc, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a žiadnej strane nepriznal náhradu trov dovolacieho konania.

3.1. Dovolanie odôvodnil tým, že samotný súd prvej inštancie uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že je potrebné prisvedčiť žalovanému, že žalobkyňa mu poskytla krátku (resp. takmer žiadnu) lehotu na plnenie - uzavretie kúpnej zmluvy pred podaním žaloby. Rovnako v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný nechcel vyhovieť tejto požiadavke, nakoľko nemal vedomosť o porušení predkupného práva právnym predchodcom žalovaného. Ide o relatívnu neplatnosť a teda úkon je neplatným až momentom, kedy sa jej dovolal ten podielový spoluvlastník, ktorého predkupné právo bolo porušené. Konštatovanie odvolacieho súdu, že žalovaný porušil ustanovenia o predkupnom práve, resp. mal žiadať predloženie ponúk svedčiacich o realizácii predkupného práva, neobstoja nakoľko podľa názoru dovolateľa takýto právny úkon sa považuje za platný, pokiaľ sa osoba, ktorá uplatňuje predkupné právo tohto svojho práva nedovolá. V konkrétnom prípade síce došlo k výzve, ale skutočne táto zásielka bolo odoslaná 28. 05. 2019 a lehota bola určená do 31. 05. 2019 a následne podala žalobkyňa žalobu, a teda neposkytla žiadnu lehotu po dovolaní sa neplatnosti právneho úkonu žalovanému, aby predišiel súdnemu sporu po tom, ako sa dozvedel o tom, že nadobudol spoluvlastnícky podiel spôsobom, ktorý odporoval zákonu, nakoľko došlo k porušeniu predkupného práva a oprávnená osoba sa dovolala neplatnosti tohto úkonu. Vzhľadom na uvedené má za to, že konanie na odvolacom súde bolo poznačené dovolateľom tvrdenou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP.

3.2. Pri dovolacom dôvode podľa ust. § 421 CSP žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1ObdoV/10/2012, ktoré bolo uverejnené v „Zo súdnej praxe“ 3/2014 s právnu vetou "Za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, možno označiť aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Následkom nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia je jeho nepreskúmateľnosť." V predmetnej veci došlo k nepreskúmateľnému a neodôvodnenému rozhodnutiu, z ktorého nie je zrejmé, ktoré argumenty odvolací súd považoval za dostatočné na vydanie rozhodnutia a v podstate len nekriticky prevzal odôvodnenie súdu prvej inštancie. Rovnako dal do pozornosti aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/96/10 „Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sú účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva.

4. Žalobkyňa k dovolaniu žalovaného písomné vyjadrenie nezaslala.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v

záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania neplní úlohy prvoinštančného či odvolacieho súdu ako tretej inštancie prebiehajúceho súdneho sporu. Úloha dovolacieho súdu spočíva v náprave najzávažnejších procesných pochybení resp. v riešení otázok zásadného právneho významu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolačím dôvodom sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

10.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolač súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovanej, že v konaní došlo ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11.1. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a

požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 125/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

12. Dovolateľ v zmysle uplatnenej zmätočnosťnej vady podľa 420 písm. f) CSP namietal nesprávne právne posúdenie nároku na náhradu trov konania odvolacím súdom. Bol toho názoru, že náhrada trov konania mala byť priznaná jemu, keďže zo strany žalobkyne mu bola pred podaním žaloby na súd, poskytnutá krátka lehota na uzavretie kúpnej zmluvy, a to v nadväznosti na jej dovolanie sa neplatnosti právneho úkonu. Vzhľadom na uvedené má za to, že konanie na odvolacom súde bolo poznačené vadou zmätočnosti, uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP.

13. Vychádzajúc z jadra dovolacej argumentácie žalovaného je nepochybné, že žalovaný cez zmätočnosťnú vadu namieta nesprávne právne posúdenie náhradovej povinnosti nižšími súdmi, čo sa vylučuje (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018) a čo by malo byť zrejmé i právnomu zástupcovi žalovaného ako osobe znalej práva. V danej súvislosti dovolací súd pripomína, že právnou otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie nielen otázka hmotnoprávna odvíjajúca sa od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ale i procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení, čo je v danom prípade. Aj podľa názoru ústavného súdu nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 61/2019).

14. Pre úplnosť najvyšší súd poznamenáva, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať ani to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností vychádzal, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal k právnomu posúdeniu danej veci (bod 5). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

15. Z uvedeného tak vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu namietaným spôsobom rozhodnutia nedošlo na strane žalovaného k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto táto dovolacia námietka nebola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, pričom jej argumentácia bola v podstate totožná s odôvodnením odvolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

17. Podľa § 421 ods. 2 CSP (ale) dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP.

18. Základným znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie podľa § 421 CSP je to, že ide o rozhodnutie, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom toto rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky bližšie definovanej pod písmenom a) až c) ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, zároveň však nesmie ísť o rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP.

19. Dovolací súd poznamenáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky sa problematikou prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov podľa CSP zaoberal už v uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom vyslovil, že: „Ustanovenie § 420 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o matérii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí „ktorým sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí dovolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné dovolanie, a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným, (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.“

20. V danom prípade je dovolací prieskum v zmysle § 421 ods. 1 CSP a priori vylúčený podľa § 421 ods. 2 CSP, podľa ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). Ustanovenie § 357 písm. m) CSP stanovuje, že dovolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 421 ods. 1 CSP preto v rozhodovanej veci nie je daná (k tomu bližšie pozri uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2021 sp. zn. 1VObd/2/2021).

21. V kontexte vyššie uvedeného dovolací súd dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.